

חי לו כי לדעתי צריך לשלוח מיליון בחורות ישראליות למצריים ומיליון צעירי רות מצריות לישראל. הוא שאל אותי למה אמרתי לו: את הישראליות יש לשלוח למצריים כדי שילמדו כיצד לדבר, בנימוס, בקול נמוך ורך. את המצריות יש לשלוח לישראל כדי להשתחרר קצת. כאן לא מקובל להחזיק בידה של בחורה ברחוב ולא כל שכן להניח יד על כתפה. במלך מינה האוס, בלישכת העיתונות הממשלתית, בבניין הטלוויזיה המצרית, גיי תן להכתיב בריכוז של נערות יפות במיור חד. רבות מהן הן בעלות השכלה אקדמאית, חלקן נשואות. הן אינן רואות פחיתות כבוד ביציאה לעבודה, למרות מעמדן החברתי.

נתקלתי כאן בצעירות דוברות עברית. בעת שישבתי עם אישיות מצרית בכירה בקפיטריה של מלון הילטון הקאהירי, ביקשתי מהמצרית להביא לי "אינגליש קייק". מארחי תיקן את דברי: "הביאי לי בבקשה, יורעאלי קייק" (עוגה ישראלית). המלצרית לא הגידה עפפה, כאילו מדובר בהזמנה טבעית בהחלט. רק כשהגישה את העוגות שאלה: "מדוע ביקשת עוגה ישראלית?" "זה מפני שהאיש לידי הוא מישראל." הצעירה פנתה אלי או בעברית. הסתבר

שושנה החייכנית, היא סאנה המצרית, אחת מפקידות דות הקבלה במלון מינה האוס. הישראלים הדביקו לה את השם והיא התלהבה ביותר.

כ מה מילים על מה שעשוי בוודאי לעניין כל גבר ישראלי — הנערות המצריות. זהו אחת ההפתעות הגדולות ביותר שישיראלי נתקל בהן כאן (אלכס גלעד, היושב לידי, כופר בכך, אבל הוא מבין בספורט, לא בנערות). זהו מראה הבולט מיד לעין בקאהיר: המוני בחורות יפהפיות המסתובבות בכל מקום. אולי אין להם את נתוני הגוף הנראים אידיאליים בישראל, אבל פניהן יפות להפליא. תענוג לדבר עימן. הן עדיין נות, אדיבות, בעלות קול רך ונעים כפי שנשים היו נוהגות לדבר לפני מאה שנה. ישבתי עם עורך עיתון מצרי גדול. אמרתי

השאפות של קאהיר

על הנילוס הנראה היטב ברקע. אחרי הראיון נערכה בין השניים שיחה ידידותית מבודחת. אחד המראות הבולטים מידי לעיין בקא היר הן המוני בחורות יפהפיות המסתובבות בכל מקום. בתמונה למעלה באמצע: אישה ברחוב קאהיר נושאת את תיקה על ראשה.

ארוחה על הנילוס פאטמה באראכאת, כתבת אחבאר-אלייז, מראיינת את אורי אבנרי לצורך כתבה אודותיו שפירסמה בעיתון. הראיון נערך במיסעדה טובה ברחוב קורניש, המשקיפה

הבכירה אמנה ראג'י, פקידה בכירה בלישכת העיתונות הממשלתית של מצריים. אמנה, הנשואה לרופא, סטודנטית לשעבר למיסחר.